

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2013 ÅRG 45

Pris 30:-

Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud:
”Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, bland människor, till vilka han har behag!”

Lukas 2:13

Biskopens spalt

Det är på julnatten eller på juldagen som vi samlas tillsammans hundratals andra människor världen över för att fira Kristi inkarnations mysterium.

Jag tror det är viktigt för var och en, att kunna stanna upp och bli stilla, oavsett om vi gör det, i en kyrka, eller i hemmet tillsammans med familj, eller kanske ensam vid radio eller TV.

Att bli stilla inför till julens evangelium – där det berättas om ett barn som föds i ett stall i Betlehem, lindas och läggs i en krubba - att för en stund lämna julens glam och stoj och få uppleva julens mysterium, inkarnationen – är viktigt för alla.

Berättelsen i S:t Lukas evangelium, om vad som utspelades i Betlehem för lite mer än 2000 år sedan är något mycket mer än bara historia.

Bibeln liksom kyrkoårets alla högtider talar till oss med ett symbolspråk. Det handlar om dig och mig, som skapade till Guds avbild, och vår väg till återföreningen med Gud. Julevangeliet visar på att vi måste bli som barn på nytt för att kunna nå Gud. Den Gud som finns i oss alla.

Ett nyfött barn är fri från alla fördomar och all själviskhet. Dess tankar är rena, ja hela varelsen är ren.

Så måste också vi bli fria från alla fördomar och all själviskhet och bli rena från allt som inte är gott inför vår Herre, för att kunna nå Gud helt och fullt.

Då Gud skulle inkarnera i Jesusbarnet så var det fullbelagt i alla härbärgen, så berättas det i evangeliet.

Är våra hjärtan fyllda av materiella ting då finns det inget härbärke, ingen plats, för vårt möte med Gud i oss.

Berättelsen om, under vilka enkla förhållanden konungarnas konung föddes, säger oss också hur enkelt och okomplicerat - det vill säga hur fritt från tankar - vårt inre måste vara inför mötet med Gud.

Julens frid - som vi kan uppleva den - är underbar men den är ändå ingenting mot den frid som den symboliserar.

Den frid som övergår allt förstånd, den frid som bor i deras hjärta som lever i det eviga. Den frid som varje människa upplever - vid mysteriet - vid mötet med den inneboende Gudomen - Gud i oss.

Jag vill önska er en riktigt God Jul, en Fridfull Jul, en Välsignad jul.

Pax et Bonum

+Sten-Bertil

OFFICIELLT

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 27 okt. orderades Ulf G Johansson till exorsist av biskop Sten-Bertil

Den levande Kristus - Forts från sid 3

Vi kan inte föreställa oss Gud som en personlighet, eftersom Gud är allt i alla.

Det absoluta står över och bakom vår vanliga uppfattning av omvärlden och uppfyller allt.

När du dras in i detta kärlekens medvetande, upplever du den sanna verkligheten som manifesterar sig som ett svar på de djupaste och väsentligaste existentiella frågorna.

Då tackar du Gud för NUET och lär dig inse att du har varit och kommer att vara evigt.

Detta kommer till uttryck i vår liturgi i orden. Som det var av begynnelsen nu är och skall vara från evighet till evighet.

Det innebär att vi måste göra det bästa av vårt liv just nu. Sträva efter att vidga vårt medvetande om Livet och tingen och därigenom få ett riktigare perspektiv på tillvaron, som inte enbart begränsas av våra vanliga begrepp om tid och rum.

Forts. sid 8

Julfirandets trefaldiga innebörd

Enligt gammal tradition firar den kristna kyrkan tre olika gudstjänster vid julen: en vid midnatt, en i gryningen och en på jultidningen. Dessa tre gudstjänster anses symbolisera tre olika aspekter av Kristusbarnets födelse vid julen.

I midnattsmässan firar vi födelsen av "Gud Sonen, den andra personen i den heliga Treenigheten". Ordet blev "kött" i tidernas begynnelse. Det är Guds Ande som manifesterade sig. Det uttrycks ofta med orden "Lammet slaktat från världens grundläggning". Ty om Gud inte hade begränsat en del av sig själv i materia, skulle vi och hela universum aldrig ha kommit till. I alla speciella former runt omkring oss flödar detta liv från Gud själv. I alla kretsgångar av liv och död är Hans liv.

Detta är julens kosmiska sida. Det är därför den i den nordliga hemisfären firas vid vintersolståndet, den vänd-

punkt, då dagarna åter blir längre och nätterna kortare. Då börjar livet i naturen att röra sig, vilket så småningom leder till vårens skönhet och sommarens fulla härlighet.

Vid den andra gudstjänsten i gryningen – på svenska kallad julottan – högtidlighåller vi Herren Jesu Kristi födelse i Palestina för lite mer än 2000 år sedan. Han kom som den store läraren och länken mellan människan och Gud. Han som för länge sedan själv uppnått det mänskliga målet, fullkomligheten, kom för att undervisa människorna om vägen till fullkomlighet och det eviga livet i förening med Gud. Han visade oss människans underbara möjligheter, den dolda Gudomen i oss alla. Denna gudomlighet måste väckas, födas i oss alla, när tiden är inne. En gång ska den slå ut i full blom som den gjorde i Hans stora och underbara liv för människorna. Han

sade: "Är det icke skrivet: Veten I icke att I ären Gudar".

I juldagsmässan firar vi denna julens mystiska aspekt, som har kallats "Kristi födelse i människan". Den heliga, gudomliga, odödliga natur, som finns dold i var och en av oss som ett frö. Det är ännu outvecklat, utan uttryck, ofött men ska en dag framträda i dagsljuset, födas i det mänskliga hjärtat.

Detta är den mystiska födelse, om vilken den store mystikern Angelus Silesius skrev:

*Om Kristus föddes tusen gånger uti
Betlehem
men icke föddes i ditt eget djup
du skulle aldrig finna vägen hem
men gå förlorad i ditt mörkers branta
stup.*

Biskop Sten von Krusenstjerna

Den Levande Kristus - Kristus i oss

Vi talar ofta i vår kyrka om den Levande Kristus, eller som vi också uttrycker det, Kristus i oss.

Det understryker den betydelse vi tillmäter det odefinierbara i vår kristna tro eller om ni så vill Livets mysterium, som inte kan fångas i ord och bekännelsesatser eller förstås rent intellektuellt.

Detta innebär inte någon undervärdering av intellektet, men att bygga vår religiositet enbart på en formulerad tro, innebär att vi missar något väsentligt.

Vi vill lämna större plats för intuitionen, som kan öppna en kanal till det gudomliga, det som vi alla bär inom oss – Kristus i oss – och i stillhet lyssna till Honom och låta Honom undervisa oss om de högre tingen.

Den upplevelsen av det gudomliga som en sådan hållning kan leda till är naturligtvis omöjlig att uttrycka i ord. Ändå vill jag göra ett försök även om jag är på det klara med att ord och uttryckssätt som jag är begränsad till,

inte är adekvata för att förmedla den andliga Sanningen.

Vad jag då först skulle vilja säga, är att människan sällan känner sig själv. Vi måste göra klart för oss något av det väsentligaste, nämligen att vi är inte enbart den yttre fysiska form, som vi upplever som vårt JAG, Vi har en sannare och djupare identitet, som är av evigheten.

För att förenkla vad jag menar ska jag använda mig av en liknelse. När en konstnär målar en tavla så fäster han inte verkligheten på duken. Han ger oss bara en kopia av det som finns inom honom själv. Den sanna tavlan, den han vill förmedla, finns på det andliga planet och varar för evigt i motsats till motivet på duken.

Inte heller en poet kan ke dig sitt sanna poem. Han gör sitt bästa för att uttrycka något av dess skönhet, något av dess liv, men även då är det långt från hans ideal, hans verkliga upplevelse. Det är mycket kreativ energi som arbetar i och genom det materiella planet.

I likhet med tavlan och poemet är denna energi osynlig för dig.

Du bör därför skilja mellan var verkligheten och skuggan eller kopian av verkligheten.

Vår uppgift som kristna är att söka kontakt med detta andliga plan och leva inspirerade av det och på så sätt skapa en bro mellan det jordiska och det himmelska. Det är ju vad vår mässa går ut på. . . .

Om vi kommer i kontakt med Gudsmedvetandet, kommer vi inte längre att nöja oss med att leva bara i dess skugga.

Då kommer vår syn på tillvaron att förändras. Och det är ett sådant medvetande hos mänskligheten som ska kunna rädda vår värld.

Vi blir då på det klara med att himmelen inte är någon avlägsen plats, utan ett medvetandetillstånd, som som vi kan uppnå redan i detta livet.

Forts. sid 2

Krubbban i Greccio

Höst i Umbrien 1223. Italiens höst kan vara svår, med regn och kyla.

Ännu svårare för en fattig broder, som sjuk och trött, på sina bara fötter på vindlande stigar strävar upp genom bergen kring Rieti.

Höst var det nog i hans sinne, denne Franciskus – som mången nu begynte

kalla för "il santo", den helige – och hösten nalkades i hans liv, det kände han. Gå ut och predika, att himmelriket är nära; vandra utan ränsel och skor, hjälpa medmänniskorna, göra gott; Giv för intet, så som du har fått allt för intet – det var det raka budet han fått för 14 år sedan i Assisi. Och på den vägen hade han – märkligt nog fått många lärljungar och medvandrare. I tusental kom de och gick ut med evangelium över Italien och Europa – med benäget tillstånd av den helige fadern i Rom.

Men nu ville också Kyrkan få lite mera ordning på dessa "Guds spelmän".

En orden måste dock ha regler, en styrelse och varför inte lite fasta tillgångar också, allting kunde väl inte alltid gå på Guds försyn.

Han orkade bara inte alltid stå emot den store – han var ingen general, han var "il Poverello", Guds lille fattige, som lydde en ännu högre herre. han ville bara gå med bud om *liv*. Allt oftare måste han dra sig undan för att söka ny kraft i ensamheten, i tysta samtal med

sin uppdragsgivare. Bland klyftorna uppe vid Fonte Colomba – duvornas källa – kunde han finna stillheten, finna svar.

Och nu nalkades julen! Han vände dag efter dag sina tankar mot Barnet, som kom en gång. Det stod alltmer glädjefullt levande och starkt för honom – och det var ju detta som han skulle bära ut till människorna!

Undret i stallet – som kanske var en grotta?

Uppe vid Greccio – där var en vacker

Så kom prästen och Franciskus. Efter dem ringlade sig ett långt fackeltåg upp för branta stigar mot grottan, mot vad?

Och plötsligt stod man där – i Betlehem – och i facklornas sken lästes julevangeliet över krubbans halm. Det såg det, alla för sig, alldeles som det stod i Skriften. Och när Franciskus, il Santo, böjde sig ned över krubbban och lyft upp Barnet, då såg de det alla, då såg de undret.

Världens första "julkrubba", ja, kanske det. Men vad ser man där i dag?

Ett lite franciskan-konvent, upphängt på klippan som ett svalbo – med gångar, rum, kapell, souvenirer – och en modern julkrubba förstås.'

Men så ibland allt detta och enklast av allt; en gammal troskyldigt naiv målning på klippväggen. Där sitter än en gång

Modern och Barnet, där kommer herdarna – och med en gång är man tillbaka i den där märkliga natten!

Då den enkle brodern Franciskus med en lika enkel genialitet bara lyfte undan seklernas ridå – då han, helt praktiskt och "modernt" gav liv åt sin vision – gjorde PR för julbudskapet. Och detta har människorna aldrig glömt – hur han lät dem vara med i Den Heliga Natten.

*Saxat från Ord och gärning
Liberalkatolska
Franciskusförsamlingens kontaktblad
nr 4/77*

grotta och den ägdes ju av en vän och lärlunge till honom! Han såg en syn – och gick han till denne Johannes Velita: "Vill du på julafton föra upp en oxe, en åsna, ett lamm och en krubba till grottan i Greccio – vi ska fira jul där".

Nej, aldrig visste man var denne Franciskus kunde komma med härnäst.

Ryktet gick och folket kom. I den mörka julnatten anno 1223 väntade en mängd människor med tända facklor, nedanför den branta Greccioklippan.

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan
önskar alla en

Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

Universum

För mig är universum en enda organism, den vi kallar Gud i vår religion.

Allt levande är celler i detta Guds levande väsen. Vi människor är särskilt viktiga genom att vi är skapade till Guds avbild. Och har en mycket hög förmåga att se, känna och tänka på ett högre plan än mindre utvecklade organismer, Vi är Hans ögon, Hans öron, Hans händer, Hans sinnen under den tid vi lever i Honom, dvs. i vårt universum.

GUD UPPLEVER SIN SKAPELSE GENOM OSS. Han är oändligt tacksam mot varje människa som går med på att födas till det materiella, trots alla svårigheter som också möter oss i kampen för Guds godhets förverkligande.

Motkrafterna, det vi ibland kallar "ondska" finns i alla universa som en del av dualiteten "kraft och motkraft". Vid begravningar har jag känt denna ofattbara tacksamhet att vi valt att växa och utvecklas som individuella varelser i Guds tjänst. Jag har inte glömt andra delar av skapelsen, djuren, naturen osv. Allt samlar kunskap till Gud om Hans ständigt pågående skapelse. Som tacksamhet får vi skönhetsupplevelser och stunder av lycka samt den stora gåvan: Den fria viljan. Och Det eviga livet. Jag tror det kan finnas ett oändligt antal universa, en tanke som idag omfattas av många vetenskapsmän.

Om alla utgör delar av samma huvudorganism, den vi kallar Gud är osagt. Men jag lutar i tanken åt det. Det heter ju: "Du skall inga andra gudar hava jämte mig." Det gäller kanske,

eller syftar på, vårt eget universum. Kanske har sedan varje universum i all oändlighet sin huvudorganism, sin skapande kraft.

Men personligen tror jag att Han är en och densamme. Mörker och Ljus är en förutsättning får en fortgående utvecklingsprocess. Man vad vi använder den fria viljan till här på vår jord, det lägger Skaparen sig inte i. Jag har en stark tro på att Gud, om vi ser Honom som Herre och skapare för allt som existerar, är alltigenom god. Vi kan tänka på Kristi egna ord i vår Bibel: "God säger du, jag är inte god, det är Fadern allena". Detta som så enkelt, men också så sant, uttrycks i de avslutande orden i psalm 179: "Gud, vår Gud är god, Gud är god."

Dag Kyndel

Minnen från Uppsala

1988 började jag anordna Mässor i Uppsala med inbjudna präster. Församlingen hade haft ett långt uppehåll. Den första gästcelebranten blev biskop Lennart, som höll en mässa i mitt hem inför dussintalet besökare. Sedan jag prästvigt 1992 övergick vi till mer regelbunden verksamhet och från dessa år har jag två särskilt fina minnen jag gärna vill dela med mig av.

En kylig vinterdag med tjugo minusgrader och en strålade sol på kritvit snö samlades församlingen i Johannelundsgårdens aula för att för första gången få uppleva vår nyvigde biskop Sten-Bertil celebrera och predika. Vid detta tillfälle deltog 40 (!) personer, antagligen ett rekord för Uppsalaförsamlingen. Det blev en högtidlig och lång Gudstjänst då så många skulle ta del av den heliga

Nattvardens sakrament. För många deltagare var det första gången de hade kontakt med vår kyrka och vid det efterföljande kyrkkaffet vid långbord fick vår biskop också svara på många frågor.

Vi det andra tillfället jag vill nämna strålade också solen, men nu på grönskande ängar och marker. Det var en vacker vårdag med sommarkänsla. Genom kontakter hade vi fått tillgång till Rånäs kapell nära Rånäs slott i Roslagen. Denna gång var vi inte 40 men sannolikt cirka 20 personer som samåkade ut i bilar. Gudstjänsten inleddes med en utomhusprocession. Det var mäktigt att hålla Mässa i en lite större lokal och för mig en ny upplevelse att predika från en predikstol. Hans Althén var altartjänare. Vid klockringningen

kom en äldre man in till oss för att delta antagligen i tron att det var en vanlig Gudstjänst i Svenska kyrkan. När vi tände rökelse och berökte altaret ropade han: "Det brinner, det brinner"! Någon i församlingen lugnade honom snabbt. Mässan filmades av diakon Arvo Eriksson och finns bevarad på VHS. Biskop Lennart fick en kopia av denna film som förevisades församlingen i Norrköping och han gladdes sig mycket åt den. Hans vänliga omdöme var att sedan han sett denna inspelning kände han ingen fruktan för kyrkans överlevnad i Sverige. Och nog vi har förvisso överlevt men även även av helt andra orsaker än just denna minnesvärda mässa!

Dag Kyndel 4 nov 2013

EN JULBERÄTTELSE - Den Heliga StallKatten

Som ni vet är det snart dags att fira kattvärldens största helgon, nämligen Den Heliga StallKatten! Mjau, människorna känner ju inte så väl till det där med Den Heliga StallKatten, men vi katter har bra kunskaper om saken, eller hur?

Det hände sig för mycket mycket länge sedan, att en man och hans fru, som var havande och skulle föda sitt första barn när som helst, var tvungna att göra en resa. När de kom till staden som var deras mål, så var alla hotell och vandrarhem fulla, ja varenda sovplats överallt var bokad. Det var så märkligt att det enda ställe som fanns ledigt för dem, det var ett stall!

I detta stall bodde och regerade en klok StallKatt. Hon hade just fått tre små ungar och var väl förtrogen med barnafödande, så hon beslutade sig för att ta hand om detta människor! ”Kom!” jamade hon till de trötta resenärerna. ”Se stallet där borta, det som det lyser en stark stjärna över – där finns en trygg plats för er, och där kan din hona föda!” och hon sprang snabbt före och jamade till kon och fåren: ”Mjau, maka på er, och gör en fin bädd i halmen och lägg er bästa ull i bädden, för här kommer snart att födas en unge!”

Fåren och de andra djuren gjorde som den kloka StallKatten sa, för hon var allas vän, ja, till och med var stallmössen vänner och lekte med hennes ungar! Den utmattade kvinnan fick en mjuk bädd, och snart hade kattmamman lagt sig nära henne och spann milt och tröstande när födslovärkarna kom.

Alla djuren ställde sig runtom och höll vakt i den mörka natten, och stjärnan lyste in på dem... Att föda barn tar en stund, och natten i det här landet där detta skedde kan faktiskt bli lite kylig, så djuren fungerade faktiskt som värmeelement!

Och StallKatten lade sig intill kvinnan och lät tassarna massera hennes mage och jamade ”Nu kommer barnet!” och se, där föddes en liten pojke! Herdarna, som ägde stallet och som också sett den strålande stjärnan kom just, och de förstod att detta var ett märkligt barn... De hjälpte till att ge barnet en vaggga i form av en krubba – alltså en sådan där balja som djuren får sin mat serverad i. Där kom även tre visa män och en mängd änglar, och man kan lugnt säga att plötsligt var förlossningssalen tämligen överbefolkad, alla pratade med alla och de plockade fram gåvor och stod i.

Det var bara StallKatten som såg att det lilla barnet i krubban började frysa och det visste hon att är det något som små barn inte får råka ut för, så är det att bli för kalla! Hon kröp snabbt ned och lade sig nära barnet, och hon jamade på sina ungar att de skulle komma också, och värma stallets senaste lilla medlem. Babyn kände trygghet av de spinnande katterna och slumrade fridfullt in i deras mjuka värme. De sov tillsammans resten av natten, ända tills barnet vaknade och ville ha di hos sin mamma.

Då slank katterna ned ur krubban, tvättade tassarna och beredde sig att gå på jakt. Men barnets mor hade sett katternas ömsinta kärlek och varsamma omsorg till det lilla barnet. Hon lyfte upp StallKatten i sin famn, strök henne över huvudet och sade ”Välsignade lilla katt! Du har värmt mitt barn hela natten och jag kommer alltid att vara dig tacksam för det! För din godhet utnämner jag dig till Den Heliga StallKatten, och alla katter ska i alla tider minnas Dig för detta!”

Mjau, sedan hände en massa saker med det lilla barnet när han växte upp, men det är människornas historia. Vi katter firar minnet av Den Heliga Stallkatten, och även om människorna oftast glömmer att ha med en kattfigur i sina julkrubbor, så vet vi mer om den saken än de gör! Och vi fortsätter att sova hos barnen!

Text och bilder:
Inger Andersson

OM SYND, SKULD OCH BIKTBÅS

Ibland de ständigt återkommande frågorna om LKK finns frågan om bikten.

”Oj, jasså, ni har bikt också?” Biktens roll i kyrkans liv verkar förvåna människor. Och med tanke på hur ofta jag fått frågan om jag kan ta emot en persons bikt så måste jag säga att det verkar som att många av våra egna medlemmar också är ovetande om biktens roll i kyrkan eller också skräms de av den.

Orsaken till att bikten till stor del är bortglömd och i vissa fall både skrämmer och utmanar är delvis att vi lever i ett ”protestantiskt” land. Bikten har i allt väsentligt försvunnit från vår svenska kultur. Därtill kommer att sådana ord som synd, skuld, bot och bättring ger en bitter smak i munnen. Synden som koncept känns omodern och biktens roll i det kristna livet påminner om social kontroll och kyrkans fördömande av vad det innebär att vara människa.

Men bikt handlar inte om kontroll, skuldbeläggande eller fördömande. Bikten handlar tvärtom om *förlåtelse*. I Liberala Katolska Kyrkans liturgi är rubriken ”*Bikt och avlösning*” för den ordning som används för bikt. Detta pekar på att biktens mål är just avlösningen, Guds förlåtelse förmedlad genom prästen.

Begreppet synd är enligt min mening oerhört missuppfattat i dagens samhälle. Det är ett så negativt laddat begrepp att de flesta värjer sig eller flyr så fort begreppet synd börjar diskuteras. Ingen annan än kyrkan är att klandra för detta. Begreppet har i århundraden förgåtts av de svavelosande predikningar som levererats från otaliga predikstolar. Trots att prästerskapet haft ett gott syfte med att varna för riskerna med att hamna på villovägar och att avskärma sig från Guds nåd så är vittnesmålen många om hur präster gått till överdrift och därigenom stött bort många troende. Kyrkans syfte, att vara en gemenskap där de troende stöttar och uppmuntrar varandra på helighetens väg och där prästerskapet lättar på livets bördor genom andlig vägledning och genom att förmedla Guds kärlek och

förlåtelse för de misstag vi begår på vägen har därigenom fördunklats och misstolkats.

”Synd” eller ”att synda” är begrepp som även återfinns inom bågskytten. Men där har det inte samma baggage att släpa på. Det åsyftar istället helt enkelt att man missar målet. Och det är just det synd handlar om. Man missar målet, man hamnar snett. Vi är alla människor, och det talas ibland om att ”det är mänskligt att fela”, men det hade kanske varit mer rätt att säga ”det är mänskligt att synda”. Att fela innebär, enligt min mening att man medvetet gör något som är fel något som inte är nödvändigt för att synda.

Nyckeln till att hantera våra misstag är, i stort som smått, att medvetandegöra dem, bejaka dem och därigenom försöka att inte göra om dem. En naturlig reaktion är att försöka glömma och lägga sina misstag bakom sig. Att inte ta sitt ansvar. Risken med detta är att man inte ser de konsekvenser som handlingen får, inte bara för en själv utan kanske också för andra, och därigenom skapar ett än större problem. Därtill kommer det dåliga samvetet. Vi kan helt enkelt inte glömma helt och hållet. Vårt dåliga samvete bär vi med oss och det tynger oss och påminner oss hela tiden. Detta skapar förnekelse.

Allt detta visste kyrkan långt innan det att Freud började studera det mänskliga beteendet. Och kyrkan hade också skapat en andlig terapi för att hjälpa människor att övervinna dåliga samveten och att försöka förhindra att man skall begå samma misstag igen. Därtill gav Gud i uppdrag åt kyrkan att gå ännu längre; att förmedla förlåtelse och därigenom återföra oss människor i nådens tillstånd. Att återge oss modet att utan dåligt samvete samtala med Gud.

Jag vill slutligen påpeka att, även om jag anser att bikten är ett oerhört viktigt verktyg för vår andliga och mentala hälsa, är bikten inte något som kan ersätta psykoterapin. Jag tror att om bikten användes på ett korrekt sätt, både av enskilda troende och av kyrkan, skulle behovet av psykoterapi vara mindre än det är idag men psykoterapin hjälper ofta människor med andra frågor

och andra delar av våra liv och vårt beteende. Bikt och psykoterapi måste därför som jag ser det användas som komplement till varandra.

Så här i slutet av denna artikel vill jag ge ett litet boktips. Det är den lilla boken ”*Andens terapi*” som är skriven av karmeliten Wilfrid Stinissen och utgiven av Libris förlag. En bättre vägledning för de som vill fördjupa sig i ämnet kan man knappast hitta på Svenska.

Krister Fast

Bikt (lågtyska *bicht(e)* ”*bekännelse*”) berör i egentlig mening enbart själva bekännelsehandlingen men har i vardagligt tal kommit att beteckna hela handlingen inklusive den genom prästen förmedlade förlåtelsen.

Avlösning (*syn. absolution, av lat. absolvere ”att lösa”*) betecknar den handling då en präst tillsäger någon syndernas förlåtelse, detta sker normalt antingen i den offentliga gudstjänsten eller enskilt efter bikt.

Begreppet **bot** (*jfr bättring, böta*) används ibland synonymt till begreppet bikt och avlösning i formen ’botens sakrament’ framförallt inom Romersk-katolska kyrkan men betecknar egentligen det de handlingar som den biktande i många traditioner åläggs för att andligen söka att gottgöra den skada som osakats i och med de fel som bekännits. Boten kan handla om bön, gåvor eller arbete för välgörande ändamål, pilgrimsfärder e. d. Bot i denna mening åläggs normalt inte någon i Liberala Katolska Kyrkan.

Begreppet försoning används ibland i formen ’försoningens sakrament’ som synonym till begreppen bikt och ’botens sakrament’ framförallt i Romersk-katolska kyrkan.

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-6562665. e-post: skt.mikael@lkk.se.
Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:
Kristen Fast, Filipstadsbacken 60, 723
43 Farsta, 08-724 83 28

GÖTEBORG

Kontaktperson: Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans Kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA-SALA

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst Jonas
Anundi, 08-724 94 11 Pg 442 00 00-4.

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp.
Se Stockholm

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan
16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70.

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop James A. Zinzow
Hemsida: <http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet kan du få
på Internet: www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer per
år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:
Kristen Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91
Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.
E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

**Sista manusdag för nr 1-2014 är
den 28 februari 2014.**

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen
11G, 75240 Uppsala, tel.018-550191

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften 100:- på
postgiro 88 82 44-1.

Läsare bosatta utanför Sverige kan endast erhålla Communio via e-post - gratis.
Pren. på communio@lkk.se

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:
S:Mikaels församling Maria församling i Västerås

Den levande Kristus -

Forts från sid 2

Det innebär också att vi måste söka oss
inåt för att lära känna oss själva som
den evighetsvarelse vi egentligen är.

Och det kommer att ge oss ett större
ansvar för vad vi gör med detta vårt liv
som en del av det gemensamma
gudomliga livet, som upprätthåller allt
skapat.

Eller som uttrycks det i slutorden i vår
mässa:

”Det finns en frid som övergår allt
förstånd: den bor i deras hjärta, som
lever i det eviga. Det finns en kraft som
gör allting nytt: den lever och rör sig
hos dem som vet att livet är ett.”

*Föredrag av
biskop Lennart Söderström*